

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιά την Αθήνα Δρ. Β. — Γιά τις Έπαρχίες Δρ.

Γιά το Έξωτερικό Δρ. Χρ. 10.

Γιά τις επαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες (2 Δρ. την τριμηνία) συνδρομές.

Κανένας δε γράφεται συνδρομητής ή δε στείλει μπουστά τη συνδρομή του.

10 λεπτά το φύλλο λεπτά 10

Τα περασμένα φύλλα του Νουμά πουλιούνται στο γραφείο μας στη διπλή τιμή.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στά κωδίκια (Σύνταγμα, 'Ομόνοια Έθν. Τράπεζα Υπ. Οικονομικών Στάθμος Τροχόδρομου (Ακαδημία), Βουλιά, Σταθμός Υπόγειου Σιδηρόδρομου 'Ομόνοια), στη κιάσκι Γιαννοπούλου (Χαυτεία), στα βιβλιοπωλεία 'Εστίας Ε. Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στη Βουλή).

Στην Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πρακτορεία των Έφημερίδων, στον Πύργο στο βιβλιοπωλείο του κ. Κ. Βαρουζίη.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Τρελλός και προδότης; — Αληθινοί άντρες — Με πόξες και με σάλπιγγες — Το κράτος του νόμου — Όλα φυσικά — Ανγμοί και δλοφυρμοί.

ΟΥΤΕ τρελλός ο Τυπάλλος, ούτε προδότης. Όχι. Έκαμε κι αυτός ό,τι έκαμε κι όλος ο άλλος ο στρατός μας στο Γουδι. Έπαναστάτησε. Το Γουδι δε βάρηκε μ' αίμα, γιατί δεν του αντίσταθηκε κανείς. Στη Σαλαμίνα συνέθηκε το έναντίο. Και γι' αυτό δεν πέτυχε ή επανάσταση του Τυπάλλου.

Όσοόσο είναι προδότης, λένε, γιατί πήγε να βουλιάζει τα θωρηχτά μας. Α δεν πιτύχαινε ή επανάσταση στο Γουδι ή ζημιά μας, με μας λέτε. — και μιλούμε και για ύλική και για ήθικη ζημιά — δε θάτανε μεγαλύτερη από τη ζημιά που θα παθαίναμε κι ή βουλιάζαν και τα τρία θωρηχτά και όλα τάντιτοσιλλικά μας μαζί;

Θα μας πείτε στενοκέφαλους, μα έτσι έμεεις τα κρίνουμε τα πράματα. Πάντοτε σχετικά. Ό Τυπάλλος, στη συνείδησή μας, θα μένει πάντοτε σαν ένας επαναστάτης που άπότυχε' όπως ο κ. Ζορμπάς κι άδάκατρος ο Στρ. Σύνδεσμος, σαν ένας επαναστάτης που πέτυχε. Αυτό είναι όλο.

*

Ο ΤΥΠΑΛΛΟΣ πολέμησε στη Μακεδονία. Πολέμησε

κι ή Δεμέστιχας. Μπορεί να πολέμησαν κι άλλοι από τους αξιωματικούς του Ναυτικού που επαναστατήσαν την περασμένη Παρασκευή μαζί τους. Όχι, λοιπόν προδότες, μα πατριώτες. Όχι, λοιπόν τρελλοί, μα παληκάρια. Γιατί το κάτω κάτω — τί τά θέτε; — διψάμε και για λίγη παληκαριά, άδιάφορο πώς θα μας φανερωθεί.

Κ' ύστερα από τη «Δευτέραν εν Σαλαμίνα ναυμαχίαν» της περασμένης Παρασκευής, ή δεν τιμήσαμε και τόσο τους προγόνους μας, δείξαμε όμως στους όχτρούς μας πώς δε μας λείπουν οι άληθινοί και οι άποφασιστικοί άντρες. Και θάν τους; κάναμε κάπως να μας συλλογίζονται.

*

ΔΕΙΔΙΝΟ. Στην πλατεία της 'Ομονοίας. Ένα στρατιωτικό σώμα περνάει γυρίζοντας από του Σκραμαγακά. Σάλπιγγες, κόρδωμα, περηφάνεια,

'Από πού γυρίζει αυτός ο στρατός; 'Από τον πόλεμο; Και ή νίκη;

'Αλοίμονο! Σφίγγεται ή ψυχή κανέναν να βλέπει τέτια κρώματα. Χαθήκανε οι άλλοι, οι άπόμεροι έρόμοι, για να πάνε οι άντρες στους στρατώνες τους και είταν ανάγκη να βερούν οι σάλπιγγες τα νικητήρια, τη στιγμή που ο στρατός μας γύριζε νικητής και τροπαιούχος από τον ένδοξο Έλληνοελληνικό πόλεμο;

Ούτε σπείρι μυαλό;

*

ΝΑ μην πολυκαμαρώνει δα και ή Κυβέρνηση πώς τα κατάφερε ΑΜΕΣΩΣ, σε λίγες ώρες, να επιβάλλει στο κράτος του νόμου!

Αυτό το «Κράτος» και αυτός ο «νόμος» και αυτή ή ήπιβαλή του κράτους του νόμου τί είχανε γίνει στις 15 του Τρυγητή, όταν ο στρατός βρισκόταν μαζεμένος στο Γουδι;

Δεν μπορούμε να νιώσουμε τί είδος νόμος είναι αυτός, όταν παγαίνει ο στρατός και λείει στην Κυβέρνηση: — Χτύπησε τους και ΘΑ ΣΕ ΣΥΝΤΡΕΦΕ!

«Κράτος του νόμου» επιβάλλεται μονάχα όταν ή Κυβέρνηση μπορεί να πει στο στρατό:

— Σε διατάζω να κάνεις αυτό κ' εκείνο!

Μα λέτε σήμερα να μπορεί ή Κυβέρνηση να ΔΙΑΤΑΞΕΙ, και μάλιστα το στρατό;

Όχι, λοιπόν ή Κυβέρνηση, μα ή Έπανάσταση απέβαλε το κράτος του νόμου — για να λέμε τα πράματα με ήληθινό τους τόνομα.

*

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ και ζούμε μέσα σ' επανάσταση.

Αυτό πρέπει να νιώσουμε πια όλοι μας. Κι όταν πια το κλονίσουμε αυτό, θα ξηγήσουμε εύκολα, δίχως να ξαφνιαζόμαστε, το κίνημα του Τυπάλλου, θα ξηγήσουμε εύκολα και θα βρούμε φυσικό και κάθε άλλο κίνημα και κάθε ήλλη στάση που ή γίνεται αύριο μεθαύριο.

Όταν ή επανάσταση κάνει το πρώτο βήμα της, όλα

πρέπει να νά καρτερεί κανείς και με τίποτε να μην ξαφνιάζεται.

*

ΠΙΑΣΑΝΕ τον Τυπάλλο, πιάσανε και τους άλλους. Καλά. Θα δικαστούν, θα καταδικαστούν για ή άθωωθούν. Θάν το δούμε μεθαύριο. Στο δικαστήριο όλα θα ξεδιαλυθούν, όλα. Ίσαμε κείνη ή ώρα την ώρα, για τόνομα του Θεού, ής μη μας τους κάνουν άνάγνωσμα οι έφημερίδες κι ής μη μας φουσκώνουν με ψευτιές. Ας σεβαστούν επιτέλους λίγο και τα πρόσωπα κ' ήμας — αν όχι και τον έαυτό τους. Νά, λ. γ. ή «Έπερινή» της Τετράδης έγραψε πώς ο Ζορμπάς και οι άλλοι ήμα τους πιάσανε αρχιμήσαν τα κλάματα: «μετά λυγμών και δλοφυρμών ήδη γήθησαν ενώπιον των χωροφυλάκων»!

'Αθώοι που άντικρύσανε άρεβα μια όβρα των 27 δέν κλαίνε σε μαρουδέλια μπροστά σ' ένα χωροφύλακα. Νά μας συμπαθάτε, εν έχουμε λάθος.

ΣΕ ΜΙΑ ΓΥΦΤΙΣΑ

Τα περασμένα κι ή μου πεις τί μ' άφελει, τί βγάξω; Στο χέρι μου αν μουσικές γραμμές άκολουθείς, Τα περασμένα λησμονώ και μόνο έπ' ενδιαζω. Που με τα θεία μάτια σου κοντά σου με κρατείς.

Ω! μάτι! που στου δοξμον μου το θάμπωμα ος βοήγια,

Αστέρια άνοιξόντα άγάπης, ποθητά. Αστέρια που άπάνω σας το βλέμμα μου άφηνα, Έσείς να μ' οδηγάσετε σε μέση δνειρεντά.

Απ' το ήλιοβασίλεμα, σεις τις χροσές άχτίδες Και τα παιχνίδια του φωτός και τις βαθιές σκιές, Σκοτάδι και λαμπύρισμα, θλίψη γλυκειά κ' έλπίδες, Σεις όλα τα κρατήσατε σ' άόγγυρες ματιές.

Και τί αν ή νύχτα έρχεται ζηλιάρη να ος σβύση; Περιήφανα κι άτρομέητα γυρίζετε παντού. Φτερά στο νου μου δίνετε και φως σ' όλη τη φύση, Στα κύματα, στα σύγνεφα, στα βάθια τουρνανού.

Και σαν το φως το θείο σβεί κι άπλώνεται σκοτάδι, Μόνη ή ματιί σου μουσικά τ' άπλώνει ή σκοτεινή. Τότε σ' ατήν το χαλαρό θωρό του μαύρου 'Αδη, Ανατριχιάζω... κ' ήθελα να βρισκόμουν εκεί.

Και να πηγώ στο πέλαγο της μαύρης της ματιίς σου, Νάβρω σ' ατήν Παράδεισο και Κόλαση βαθιά. Χαρά κι ή θλίψη άφραση στα μαύρα κύματά σου, Ζωή και θάνατο γλυκό σ' άγάπης άγκαλιά.

'Αφέντη, μη με σφάζεις! Κλαίω, κυλιόμαι στα πόδια σου, σκλάβο σου κάμε με, πύττα με, δέρνε με, άφηνέ με μόνο να βλέπω, άφηνέ με μόνο να βλέπω, το φως το γλυκό της μέρας!

Κι άπάνω απ' όλα τα κεφάλια κι απ' όλα τα αίματα (δ! πώς έτρεμε συθέμελο το κορμί του 'Ορέστη και πώς χαμογελούσε θριαμβευτικά το χλωμό στόμα της Νόρας!) άπάνω απ' όλα τα αίματα, στεφανωμένη σύγκορμα από άχτίδες και φίδια, ύψωνότανε άνάερα ή Πηνελόπη — το Αιώνιον Θήλυ. — ήρεμη, ασάλευτη, κυτάζοντας ποιός θα νικήσει, ποιός θάναι ο πιότερο δυνατός, για να του χαμογελάσει και να του δοθεί.

Κι άπάνω από το μεσονύχτι των μελλιών της λαμποκοπούσε κατακόκκινος ένα θεόρατο άστρο...

—

Το σώμα του 'Ορέστη έκαιε. Έκλεισε τα μάτια του κι άνοιξε ήκετεύτικά — σαν τον Ποιητή — τα χέρια του, άπαρηγόρητος.

Και ξετυλίχοντανε τώρα τοπειά τρελά μπροστά του, που δε μετακαλεύονε και το λιοπύρι το γυμνό τα κλεί κ' είναι κίτρινα, σα νάναι λιγωμένα κ' οι

ήσκιοι των δέντρων πέφτουνε και βόφουνε το χώμα και τα μονοπάτια στενά και ύπουλα λοξανεβαίνουνε και στραγγαλίζουνε τα πράσινα βουβά.

Πουθενά πουλί και δροσιά κι άνάσκ. Και στη μολυβένια, στην άβάσταχτη σιωπή, τα τζιτζίκια μόνο που φωνάζουνε και τρυπούνε σα βελόνες την ψυχή...

(Θέ μου! Θέ μου!)

III

Όταν γύρισε σπίτι του ο 'Ορέστης, μέρα πια, και βρήκε τη Χρυσούλα στο κρεβάτι σαν άποκοιμισμένη, μια περιφρόνητη άκράτητη του σπάζαζε τα χείλια κ' ήθελε ν' άπλώσει το μπράτσο του, να τη σείσει, να την ξυπνήσει κι όπως θάνοιγε τα μάτια της και θάταν ακόμα σαστισμένη από τον ύπνο, να της ρήξει κατάψυχα, μέσα σ' ένα γέλιο δυνατό, όλη την άηδία και την άγανάχτηση που του προξενούσε, έτσι που κοιμότανε ήσυχη, για να ξυπνήσει ύστερα και ν' άρχισει, ποιός ξέρει, τα κλάματα και τα παρακαλέτά...

'Η Χρυσούλα μήτε έκλαψε, μήτε τον παρεκάλεσε τις άλλες μέρες. Άρχισε να συνήθίζει. Με το

κεφάλι μέσα στα γόνατα, πεθωμένη από την κόραση και την άπελπισία, καθότανε όλη τη νύχτα, ένα κουβάρι άπάνω στην πολυθρόνα και περίμενε τον 'Ορέστη. 'Ολομόνχη μέσα στην πολυαγαπημένη εκείνη κάμερα, που τόσες φορές την είδε να λιγώνει από την άγάπη κι από την ύποταγή, τα περασμένα τάβλεπε να περνούνε από το νου της σαν δνειρο τόσο βρή από τη γλύκα, που έμοιαζε βραχνάς. 'Ο 'Ορέστης! Παντού ο 'Ορέστης! Σήκωνε τα μάτια της στη φωτιά που άναφτε μπροστά της και κύταζε τις φλόγες και κύταζε τη στάχτη και τα σαγόνια της χτυπούσανε από το κρύο. Ω! ής είταν να μπορούσε να ξεδιαλύνει όλο το μκρτυριο κι όλη την άγάπη που της έκανε κουρέλια τη ζωή! Μα δεν ήξερε τίποτα, τίποτα. Ήξερε μόνο πώς άγαπούσε τον 'Ορέστη. Τον άγαπούσε τόσο πολύ που δεν της έμενε πια δύναμη ν' άνοίξει το στόμα της και να του παραπονεθεί. Κκι γιατί να παραπονεθεί; 'Η άγάπη της δεν είτανε πια μεγάλη από τον πόνο; Και τότε γιατί να μιλήσει; Μιλεί κανείς σα ζητά το δικιο του κ' είναι άποφασισμένος να παλέψει για να το βρεί. Μα ή Χρυσούλα τί να ζητήσει και τί να φωνάξει, άφου μήτε μπορεί, μήτε και θέλει να παλέψει. 'Η άγάπη της θάταν πάντα

